

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2016 r. (znak: ENP/25/021086079) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał E. F. emeryturę od dnia 2 marca 2016 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji tj. 116.287,70 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, tj. 376.864,15 zł,
- średnie dalsze trwanie życia dla osoby w wieku 60 lat i 10 miesięcy, tj. 253,90 miesięcy. Wliczona kwota emerytury wyniosła 1.942,31 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał również, że do powyższej kwoty doliczono również świadczenie z tytułu okresowej emerytury kapitałowej (ustalonej prawomocną decyzją z 29 marca 2016 r.) w wysokości 254,52 zł. Łączna kwota emerytury wyniosła 2.196,83 zł.

W dniu 20 czerwca 2016 roku odwołanie od powyższej decyzji złożyła E. F. zarzucając organowi rentowemu błędne obliczenie składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanych na jej koncie (niższa wartość niż przyjęta przy ustaleniu przyznanego wnioskodawczyni nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego) oraz błędne ustalenie kapitału początkowego (nieuwzględnienie wszystkich zarobków wnioskodawczyni z lat 1979 – 2015).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że dla potrzeb ustalenia wysokości emerytury prawomocną decyzją z dnia 17 marca 2016 r. ustalono ubezpieczonej kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku w kwocie 115.029,42 zł, a podstawa wymiaru kapitału początkowego obliczona została z okresu 10 lat kalendarzowych 1989 – 1998 (wskaźnik wysokości kapitału początkowego wyniósł 88,77%). Organ rentowy wskazał, że nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, przyznane ubezpieczonej prawomocną decyzją z dnia 8 września 2016 r., obliczono w myśl art. 25 i 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 5 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, tj. do jego obliczenia przyjęto zwaloryzowany kapitał początkowy w kwocie 369.381,89 zł oraz zwaloryzowane składki zgromadzone na indywidualnym koncie wnioskodawczyni zwiększone - w myśl w/w art. 5 - wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22 w kwocie 183.222,33zł. Powyższe podzielono przez dalsze średnie trwanie życia dla osoby w wieku 60 lat, tj. 261,40 m-ca. Łącznie wartość świadczenia kompensacyjnego wyniosła 2.114,02 zł.

Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że prawomocną decyzją z dnia 29 marca 2016 r. przyznano wnioskodawczyni prawo do okresowej emerytury kapitałowej – w myśl art. 7 i 8 ustawy o emeryturach kapitałowych. Wysokość emerytury kapitałowej ustalono w kwocie 254,52 zł, jako iloraz zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na indywidualnym subkoncie ubezpieczonej i średniego dalszego trwania życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę ubezpieczonej (60 lat i 10 m-cy), tj. 253,90 miesięcy.

Organ rentowy wskazał nadto, że do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego w zaskarżonej decyzji z dnia 9 maja 2016 r. przyjęto zwaloryzowany kapitał początkowy w kwocie 376.864,15 zł oraz zwaloryzowane składki zgromadzone na indywidualnym koncie wnioskodawczyni w kwocie 116.287,70 zł bez ich zwiększania wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22.

Odnosząc się do zarzutów skarżącej Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że brak jest podstaw do:

1. przyjęcia do obliczenia kapitału początkowego innych zarobków za lata 1979 - 1982 niż minimalne wynagrodzenie w jednostkach gospodarki społecznej, gdyż brak jest dokumentów na podstawie których można ustalić wysokość wynagrodzenia osiągniętego przez skarżącą w tym okresie;

2. przyjęcia do obliczenia kapitału początkowego zarobków skarżącej po 1998 r., gdyż kapitał początkowy ustala się na dzień 1 stycznia 1999 r.;

3. ponownego obliczenia składek zgromadzonych na indywidualnym koncie skarżącej, gdyż obliczono je prawidłowo (wnioskodawczyni co roku otrzymywała informacje o wysokości odprowadzonych przez pracodawcę składek na indywidualne konto pracownika i może je zweryfikować) oraz zwiększenia ich wskaźnikiem korygującym ponieważ ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje zastosowanie wskaźnika korygującego jedynie w przypadku przyznawania prawa do emerytury dla osoby będącej członkiem OFE w trybie art. 184 powołanej ustawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona E. F. urodziła się w dniu (...) Powszechny wiek emerytalny wynosi dla niej 60 lat i 10 miesięcy.

(okoliczność bezsporna)

E. F. jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 17 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. ustalił kapitał początkowy E. F. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 88,77% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, w związku z czym podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 686,38 zł. Przyjęto łącznie 15 lat, 4 miesiące i 23 dni, tj. 184 miesiące okresów składkowych oraz 5 lat, 8 miesięcy i 9 dni, tj. 68 miesięcy okresów nieskładkowych, ograniczonych do 1/3 okresów składkowych, tj. 2 lata, 9 miesięcy i 2 dni. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 86,19%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 115.029,42 zł.

/decyzja z dn. 17.03.2016. – k. 22 plik I akt ZUS, obliczenie kapitału początkowego – k. 21 – 21 odwrót plik I akt ZUS/

Do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął następujące dochody, stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni, uznając je za najkorzystniejsze dla wnioskodawczyni:

- 1989 rok – 2.728.979,00 zł;

- 1990 rok – 10.671.326,00 zł;

- 1991 rok – 15.631.367,00 zł;

- 1992 rok – 26.672.900,00 zł;

- 1993 rok – 40.797.800,00 zł;

- 1994 rok – 50.980.000 zł;

- 1995 rok – 7.026,98 zł;
- 1996 rok – 9.173,22 zł;
- 1997 rok – 12.180,94 zł;
- 1998 rok – 16.466,74 zł;

(obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k. 17 plik I akt ZUS)

E. F. nie zaskarżyła powyższej decyzji.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 23 lutego 2016 r. E. F. złożyła wniosek o emeryturę wskazując, że jest członkiem OFE.

(wniosek k.1-6 plik III akt ZUS)

Decyzją z dnia 29 marca 2016 r. (znak” (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni od dnia 2 marca 2016 r., tj. od dnia nabycia prawa do emerytury z FUS, prawo do okresowej emerytury kapitałowej. Wysokość emerytury kapitałowej ustalono w kwocie 254,52 zł, jako iloraz zwaloryzowanych środków zaewidencjonowanych na indywidualnym subkoncie ubezpieczonej, ustalonych na odstani dzień miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano okresową emeryturę kapitałową, tj. 64.621,66 zł i średniego dalszego trwania życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę ubezpieczonej (60 lat i 10 m-cy), tj. 253,90 miesięcy.

(decyzja z 29.03.2016 r. – k. 9-10 plik III akt ZUS)

E. F. nie zaskarżyła powyższej decyzji.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 9 maja 2016 r. (znak: ENP/25/021086079) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał E. F. emeryturę od dnia 2 marca 2016 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji tj. 116.287,70 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, tj. 376.864,15 zł,
- średnie dalsze trwanie życia dla osoby w wieku 60 lat i 10 miesięcy, tj. 253,90 miesięcy. Wliczona kwota emerytury wyniosła 1.942,31 zł. Do powyższej kwoty doliczono również świadczenie z tytułu okresowej emerytury kapitałowej w wysokości 254,52 zł. Łączna kwota emerytury wyniosła 2.196,83 zł.

(decyzja z 09.05.2016 r. – k. 13-14 odwrót plik III akt ZUS)

W okresie od 3 września 1979 r. do 30 września 1985 r. ubezpieczona była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na stanowisku inżynier budowy – stażysta, inżynier budowy, starszy inżynier budowy i specjalista ds. organizacji robót. W okresie od 30 grudnia 1982 r. do 30 września 1985 r. wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym.

(świadczenie pracy k. 5-5 odwrót plik I akt ZUS)

W ramach ww. zatrudnienia wnioskodawczyni otrzymywała następujące wynagrodzenia miesięczne:

- do dnia 2 grudnia 1979 r. - 2.300 zł + premia regulaminowa,
- od 3 grudnia 1979 r. - 3.400 zł + premia regulaminowa,
- od 1 października 1980 r. - 3.800 zł + premia regulaminowa,
- od 1 kwietnia 1981 r. - 4.100 zł + premia regulaminowa,
- od 1 sierpnia 1981 r. - 4.000 zł + dodatek 1.150 zł + premia regulaminowa,
- od 1 października 1981 r. - 4.400 zł + dodatek 1.150 zł + premia regulaminowa,
- od 1 stycznia 1982 r. - 4.800 zł + dodatek 1.150 zł + premia regulaminowa,
- od 1 kwietnia 1982 r. - 6.200 zł + premia regulaminowa,

(umowy o pracę, angaże – k. 23-32)

Po uwzględnieniu ww. dochodów uzyskiwanych przez wnioskodawczynię w okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 3 września 1979 r. do 29 grudnia 1982 r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych nie uległ zmianie. Najkorzystniejszy dla wnioskodawczyni jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 88,77% z lat 1989 – 1998 r.

(hipotetyczne obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k. 52)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zachowaną dokumentację kadrowo-płacową skarżącej (w tym ze spornego okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 3 września 1979 r. do 30 września 1985 r.) obejmującej świadectwa pracy, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, umowy o pracę i angaże, a także w oparciu o hipotetyczne wyliczenie wysokości wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego dokonane przez organ rentowy w oparciu o zachowaną dokumentację płacową skarżącej. Podkreślenia wymaga, że żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i mocy dowodowej ww. dokumentacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ubezpieczona E. F. urodziła się w dniu (...) Zgodnie z treścią art. 24 ust. 1a pkt 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 roku, poz.887 z późn. zm.) powszechny wiek emerytalny wynosi zatem dla niej 60 lat i 10 miesięcy i wobec osiągnięcia go w dniu 2 marca 2016 r. emerytura musiała zostać ustalona w oparciu o art. 26 ww. ustawy.

W myśl powołanego przepisu emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art.183.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Z kolei z mocy art. 15 ust. 1 analizowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 tego samego przepisu przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę.

Z kolei ust. 6 tego samego przepisu stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Natomiast w myśl art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych – przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Kwestię ponownego ustalania kapitału początkowego reguluje art. 175 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w myśl którego ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114.

Zgodnie zaś z art. 114 ust. 1, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku w sprawie o sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonemu dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Według § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Wskazana regulacja § 21 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza jednak, że wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Mając powyższe na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę zarówno dostępnej na etapie wydawania zaskarżonej decyzji dokumentacji związanej ze przebiegiem zatrudnienia wnioskodawczynie, jak i dokumentacji przedłożonej na etapie postępowania sądowego (umowy o pracę i angaże z Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) w Ł.), co dało Sądowi podstawę do oceny w kontekście zarzutów podniesionych w odwołaniu prawidłowości zarówno zaskarżonej decyzji z dnia 9 maja 2016 r. (znak: ENP/25/021086079), jak i prawomocnej decyzji z dnia 17 marca 2016 r. ustalającej wysokość kapitału początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zachodzą podstawy do uwzględnienia dochodów uzyskanych przez wnioskodawczynię w spornym okresie jej zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 3 września 1979 r. do 29 grudnia 1982 r. (od 30 grudnia 1982 r. do 30 września 1985 r. wnioskodawczynie przebywała na urlopie wychowawczym), wynikających z przedłożonych umów o pracę i angaży. Zdaniem Sądu te

zachowane dokumenty wskazują na wysokość wynagrodzenia wnioskodawczynie w całym sporym okresie w sposób niewątpliwy.

Sąd, mając na uwadze dyrektywę nakazującą wszechstronne zbadanie sprawy, zobowiązał organ rentowy do hipotetycznego wyliczenia emerytury (w tym również ewentualnego przeliczenia kapitału początkowego wnioskodawczynie na dzień 1 stycznia 1999 roku w najkorzystniejszym jego wariantcie) przy uwzględnieniu złożonych w toku postępowania angaży dotyczących spornego okresu zatrudnienia. W ocenie Sądu takie wyliczenia pozwalają ustalić wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawczynie w wyżej wymienionym okresie niewątpliwie otrzymywała. Organ rentowy dokonał stosownego wyliczenia wysokości dochodów wnioskodawczynie. Z porównania uzyskanych wyników z wyliczeniami będącymi podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 9 maja 2016 r., w sposób jednoznaczny wynika, że wzrost wynagrodzenia wnioskodawczynie w latach 1979 – 1982 nie spowodował zmiany wskaźnika wysokości kapitału początkowego, a w konsekwencji zmiany wysokości kapitału początkowego i samej emerytury. Nawet przy uwzględnieniu wszystkich możliwych składników wynagrodzenia podnoszonych przez wnioskodawczynię (wyższego wynagrodzenia zasadniczego, dodatków i premii) najkorzystniejszym w dalszym ciągu pozostaje wskaźnik wysokości kapitału początkowego 88,77% ustalony na podstawie dochodów wnioskodawczynie z lat 1989 – 1998.

W tym miejscu wskazać należy, że brak było możliwości dokonania przez organ rentowy hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury przy przyjęciu przeciętnej podstawy wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych. E. F. legitymuje się bowiem łącznym stażem ubezpieczeniowym poniżej 20 lat.

Całkowicie chybiony jest również podnoszony przez skarżącą zarzut niewłaściwego ustalenia przez organ rentowy wysokości emerytury, z uwagi na brak zwiększenia składek zgromadzonych na jej indywidualnym koncie wskaźnikiem korygującym. Jak słusznie wskazywał organ rentowy ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje zastosowanie wskaźnika korygującego jedynie w przypadku przyznawania prawa do emerytury dla osoby będącej członkiem OFE w trybie art. 184 powołanej ustawy. Zgodnie bowiem z ust. 3 powołanego przepisu przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonego, który złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, składki na ubezpieczenie emerytalne, zaewidencjonowane na jego koncie w Zakładzie, zwiększa się przez pomnożenie wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22, stanowiącym stosunek pełnej wysokości składki na ubezpieczenie emerytalne do wysokości zaewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego w Zakładzie.

Skarżąca wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa nie złożyła.

Mając na uwadze, że w toku postępowania ubezpieczona nie udowodniła okoliczności leżących u podstaw odwołania Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., odwołanie oddalił.

(R.P.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie.